

تعریف تمییز :

اسم نکره ای است که ابهام مستقر در ذات یا نسبت را بر طرف می کند که غالباً جامد می باشد بر خلاف حال که غالباً مشتق بود.

رافع ابهام از ذات :

مانند : الَّذِي حَقَّقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيُبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا؛ (عَمَلًا رافع ابهام کرده از ابهام مستقر در أَحْسَنُ). و یا مانند : إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوَكَبًا؛ كَوَكَبًا رافع ابهام از أَحَدَ عَشَرَ می کند).

نکته ای که باید توجه کرد این است که اعداد کلاً ابهام دارند البته رافع ابهام عدد گاهی مجرور هستند مانند : مِائَةٌ جَلْدَةٌ؛ که در اصطلاح فقط به رافع ابهامی که منصوب باشد تمییز گفته می شود.

رافع ابهام از نسبت :

مانند : وَ اشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْئًا؛ كَلِمَاتِ اشْتَعَلَ وَ الرَّأْسُ ابهام ندارد بلکه زمانی که بهم نسبت داده می شوند به خاطر این اسناد، ابهام به وجود می آید.

منادی :

اسمی که بعد از حروف نداء واقع می شود؛ حروف نداء حروفی هستند که برای دعوت کردن و خواندن مخاطب به کار گرفته می شود که این حروف عبارتند از : **يا، آيا، هيا و آي و همزه (= أ).**

اقسام منادی :

۱. مفرد (غیر مضاف و شبه مضاف)؛ مانند : يا اللهُ (که محلاً منصوب است).
۲. مضاف؛ مانند : يا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.
۳. شبه مضاف؛ مانند : يا وَجِبْهًا عِنْدَ اللَّهِ.

نکته ای که باید توجه داشت این است که **يا** بر سر کلمه ای که الف و لام دارد وارد نمی شود مگر در اسم جلاله **يا اللهُ** و اگر بخواهد بر سر کلمه ای الف و لام دار باید **أَيُّهَا** یا **أَيَّتُهَا** بیاید؛ مانند : يا أَيُّهَا النَّاسُ و يا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ.